A balesetbiztosítási költségek fedezése.

Írta: *Schlächter Leo,*
az Országos Munkásbetegsegélyző és Balesetbiztosító Pénztár műszaki fogalmazója.

Az 1907: XIX. t.-c. a munkaadókat kétségtelenül leginkább a törvény által okozott költségek szempontjából érdekli. E részben is nagyobb nyugtalanságot okoznak a balesetbiztosítási költségek, mint az előre megállapított fix betegsegélyező járulékok, minthogy előbbiek egyrészt még több lezárt számadási év elmultával sem állapíthatók meg pontosan, különösen most, a balesetbiztosítás első évében, másrészt azonban némileg indokolt idegességet okoz az, hogy e balesetbiztosítási költségek felosztására vonatkozó módszerek meglehetősen ismeretlenek. A következőkben erre a területre akarunk rávilágítani.

A balesetbiztosítási költségeket a balesetbiztosításra kötelezett üzemek tulajdonosai *háromféle módban és 2 csoportban fedezik.*

Az első mód szerint azok a munkaadók járulnak hozzá a balesetbiztosítás költségeihez, *akiknek üzemében rendszerint nincs ötnél több alkalmazott. Ezek a* − röviden *kisiparosoknak* nevezett − munkaadók 1 alkalmazottért 1 évre a balesetbiztosítás első öt évében *három,* azontúl *öt koronát,* előre megállapított balesetbiztosítási díjat fizetnek.

A *második mód* szerint fizetnek a többi balesetbiztosításra kötelezett *(u. n. nagyipari)* munkaadók.

kivéve azokat, akik a harmadik mód szerint fedezik a balesetbiztosítási költségeket. A második módozat abból áll, hogy az idetartozó munkaadók a reájuk eső balesetbiztosítási költségekhez üzemük veszélyessége és az abban kifizetett beszámítható javadalmazások arányában járulnak hozzá.

Végül *a harmadik módozat* alkalmazandó az *építési ipari üzemeknél és a külföldi honosok ideiglenes belföldi üzemeinél.* Ezeknek az üzemeknek a tulajdonosai az évi balesetbiztosítási költségeken kívül, még a sérültek járadékainak biztosítás-technikailag megállapított *tőkefedezetéhez is hozzájárulnak* ugyancsak üzemük veszélyessége és az abban kifizetett beszámítható javadalmazások arányában.

Ezen három módozat szerint fizető üzemek *két csoportba* tartoznak.

Az első az u. n. *felosztó kirovó* üzletág, ide tartoznak a második módozat szerint fizető munkaadók és a nekik megfelelő kisiparosok.

A második az u. n. *tőkefedezeti üzletág,* ide tartoznak a harmadik módozat szerint fizetők, az építőipari üzemek és a megfelelő kisipari üzemek.

A balesetbiztosítás költségeinek fedezése tehát az 1907. XIV. t.-c. által megadott rendszerben a következő menetben történik:

I. *Üzembesorozás.*

Ennek körébe tartozik annak megállapítása:

a) balesetbiztosításra kötelezett-e az üzem,
b) melyik üzletágba tartozik,
c) kisipari avagy nagyipari, és végül
d) ha nagyipari, mi a veszélyessége?

II. *Költségmegállapitás.*

A felmerült költségekről megállapítandók, hogy melyik üzletágba tartoznak, és azonkívül pedig a tőkefedezeti üzletágban megállapítandók a járadékok tőkefedezeti értékei.

III. *Költségfelosztás és kirovás.*

A II. szerint megállapított költségek a kisipari díjak megfelelő levonása után az illető üzletágba tartozó munkaadók között üzemüknek az I. szerint megállapított veszélyessége és az azokban kifizetett beszámítható javadalmazások arányában megosztandók. Ezeknek a munkáltatóknak a keretében elsősorban meg kell állapítani az egyes üzemekben kifizetendő *beszámítható javadalmazásokat,* azután a munkabér és a veszélyesség egységére eső költséget, az *egység díjtételt.* Az egységdíjtétellel meg lehet állapítani minden egyes üzemre eső költséget, ha azt megszorozzuk az üzem számára megállapított veszélyességet jelző számmol és az üzemben kifizetett beszámítható javadalmazással.

Lássuk már most egyenkint részletesen az üzembesorozást, a költségmegállapitást és a költségfelosztás és kirovást.